

הקרפלאך כמשל.

פורסם ב7 באוקטובר 2008, 19:07 בכללי

בפרק הקודם 🌟 סיפרתי לכם על תשוקתי חסרת הגבולות לקרפלאך. תשוקה בלתי מוסברת אשר בערה בי עד כלות.

קיבלתי הצעות למרשמים מסובכים. קיבלתי הצעות מחוייכות להשקיע מאמץ בקניית הכיסונים המתוקים הללו. ובעיקר עצות לעזוב את הרעיון המשוגע הזה. אשר דורש אי אלו דיוקים, ריודים, מדידות ועצבי ברזל.

הבעיה איתי היא כזאת. דווקא כשאומרים לי שכדאי לי להניח לדברים. ושהם מסובכים/לא אפשריים. אני נכנסת למוטיבציה טפשית לצלוח אותם.

הח` שאיתי למשל למד. אם פעם הייתי מציעה רעיון משונה כמו: "בוא ניסע לסרילנקה. מאד בא לי לפגוש במורדים ולתעד אותם במצלמת פוקט". הח` (כמו רוב בני האדם) היה תופס את שיערות ראשו הרבות ומתחיל למרוט אותן אחת לאחת ביאוש. באריכות רבה היה מנסה להסביר למטורפת שמולו מדוע לא. וזו... הייתה הטעות.

כי למרות שממילא לא רציתי אפילו לנסוע לסרילנקה. ואני בכלל מפחדת ממורדים. ובכלל... פתאום הפכה הסרילנקה למשאת נפשי החולנית. הדבר שהכי הכי רציתי אי פעם בעולם כולו. המזל הוא שח` בינה בראשו ושכל בקודקודו. הבין מה בדיוק עליו לעשות כדי לשחרר ממני את הדיבוק.

וכך למחרת אחרי שמוחו נטחן לחתיכות זעירות מדיבורי האינטנסיביים. חזר מחוייך מעמל יומו ואמר: "החלטתי!!!".

"מה???" שאלתי בכעס של מורדת סרילנקית.

"נוסעים לסרילנקה" אומר ח`. "נמשכן את הבית, נמכור את הילדה ונמריא אל האינסוף". "מההההה???" אני שואלת את ח` אחוזת פלצות. "מה פתאום? לא רוצה סרילנקה? מאיפה הגעת לרעיון הזה?". ותוך כדי אני מביטה בעיניו הנחושות בבעתה.

אבל ח` למד והסיק את המסקנות הנכונות. בכל פעם שיש לי רעיון מהפכני, הוא מיד מסכים. מה שגורם לי לרדת מתשעים וחמישה אחוז מרעיונותי. החמישה האחרים הם אלו שהוא שכח להסכים להם והביע מחאה. ולמה בכלל אני מספרת לכם את כל זה? כי לא הייתי נחושה כל כך בעניין הקרפלאך. אם אתם חברי האהובים, וביחוד יודעי הבישול מבינכם. אשר בטוב ליבכם ניסיתם ל"הוריד" אותי מזה.

"עייזבי" כתב לי הביג שדעתו ממש נחשבת בעיניי. וכמה פעמים אף עודד אותי במסרים להכין דברים שנראו לי מסובכים. אריאלה שתמיד מעודדת אותי לבשל. כתבה לי גם: "לא יכולה לעזור לך". אבל הזמינה אותי לביתה לאכול כיוון שהיא דימינה כפי הנראה קטסטרופה נוראית שעתידיה להתרחש. קלפטע שהיא דווקא מעדת הקרפלאך הודיעה לקונית שממנה לא כדאי לי לצפות לכלום. וגם טלי התומכת האולטימטיבית שיגרה לעברי אזהרת נסיגה.

רחלי והלב מזהב שלחו לי מתכונים. (תודה כמובן).

אלא שאז הופיעה פיית הקרפלאך - פנלופה. במסר מצחיק היא שלחה לי הוראות הכנה קלילות ומדוייקות. בצהרי היום היא התקשרה לוודא שהבנתי כראוי את הכתוב. ושלחה אותי למשימה מצויידת במספר עיצות מבית מטבחה:

אל תפחדי מהבצק - וגם אם יצא לך עבה זה טעים.

תמתחי אותו מעט ביד כדי לדקק אותו.

ואל תכיני כמות אימתנית כדי שלא תתיאשי.

"את תראי זה קלי קלות" אמרה לי יו"ר ועדת קרפלאך.

וכך מצויידת ברוח גבית פנלופית. דאגתי שכל אחד מבני הבית יהיה במקום אחר (שאינו הבית) קימחתי לשתי, טיגנתי, מלאתי ויצאו לי כובעונים קטנים ומקסימים. בדיוק כמו האלו שחלמתי עליהם.

"ישששש!!!!" הודעתי לפנלופה. "את רואה???" אמרה לי קול הפעמונים. אמרתי לך שקלי קלות.

"נו, והם גם טעימים" נשאלה שאלה של טעם.

"מאיפה לי לדעת?" רטנתי קלות. "אבל הם יפים וזה מה שחשוב".

אז מה הנמשל?

לא יודעת. אבל אם אני יכולה. אז כל אחד יכול.
אם רוצים לגרום לי להתגייס למשימה צריך פשוט להתנגד לה.
ואפילו אשתדל להעלות תמונות של התהליך הקסום שלי.

אז גמר חתימה טובה לכולכם.

נראה לי שמרק צח עם כיסונים ממש מאכל סימלי להתחיל את השנה באופן טהור, נקי ומלא בחמלה (:

שלכם ב♥

שחף.

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#)